

INGEZONDEN.

DE OFFICIER VAN GEZONDHEID IN NEDERLANDSCH INDIË.

In het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde* 1925, II, bldz. 1713, komt een mededeeling voor over de positie van den officier van gezondheid in Ned. Indië; deze zou er, wat salaris betreft, op achteruit zijn gegaan. Naar mijn meening is het van belang, dat een staat zijn ambtenaren goed betaalt. Maar deze ambtenaren moeten niet optreden als de concurrenten van den belastingbetaler. Het is een oude gewoonte, dat de officier van gezondheid particuliere practijk uitoefent. Dit had zijn goede zijde, toen er op verschillende plaatsen gebrek aan geneeskundige hulp bestond. Langzamerhand is dit anders geworden. Niet alleen, dat er in Nederland overal voldoende huisartsen en specialisten zijn gevestigd, maar er zijn er feitelijk te veel en voor verscheidene jonge artszen is het uiterst moeilijk om een practijk te krijgen. Het is naar mijn meening hoogst onbillijk, dat men een ambtenaar gelegenheid geeft om den particulier concurrentie aan te doen. In den nieuweren tijd is dit dan ook wel goed ingezien: allerlei geneeskundigen ambtenaren is het geheel verboden om *andere* geneeskundige practijk uit te oefenen. Dit geldt eveneens voor Ned. Indië. Daar gaan van particulier-geneeskundige zijde eveneens reeds stemmen op, om den ambtenaar, dus ook den officier van gezondheid, te verbieden particuliere practijk uit te oefenen. Alleen als consuleterend arts, en dan nog in overleg met den behandelenden geneesheer, zij practijk geoorloofd. De tegenwoordige toestand heeft reeds aanleiding gegeven tot ongeoorloofde practijken. In het belang van den geneeskundigen dienst, zoowel als dat van den particulieren en practijk zoekenden jongen arts, is het noodig, dat de bestaande toestand worde gewijzigd. Het is echter ten sterkste af te keuren, als de staat zijn ambtenaar lager zou bezoldigen, in de hoop, dat hij langs particulieren weg zijn inkomen zou kunnen vermeerderen.

Nijmegen, October 1925.

B. SYBRANDY.

SAMENWERKING TUSSCHEN OOGARTSEN EN OPTICIENS.

In het *Tijdschrift*-nummer van 10 October vinden wij op bldz. 1721 de grondslagen aangegeven, waarop de samenwerking tusschen oogartsen en opticiens zal berusten. De opticien verbindt zich daarbij: „geen refractie-onderzoek te verrichten, noch oogspiegel te gebruiken, en alleen dan een persoon toe te staan een bril te passen, indien deze positief weigert zich voor onderzoek naar een oogarts te begeven”.

Naar het mij voorkomt, bevindt zich tusschen deze polen, tusschen den oogarts en den opticien, ook nog de in oogheelkunde onderwezen arts, die veelal zijn patiënten den hun toekomenden bril zelf voorschrijft en specialistische hulp inroept, als zich bijzondere moeilijkheden voordoen. Vandaar dat veel te zeggen zou zijn voor de formuleering: „weigert zich voor onderzoek naar een arts te begeven”.

Dat de hierin belangstellende artszen hun zienswijze zouden moeten tot uitdrukking brengen, door eveneens een overeenkomst met opticiens aan te gaan, is zonder meer niet wenschelijk. Althans kunnen niet dezelfde opticiens eerst een overeenkomst met oogartsen aangaan, dat zij ieder, die zich zonder recept bij hen vervoegt om een bril, naar den oogarts zullen verwijzen, en daarna over dezelfde zaak nog eens een overeenkomst treffen met niet-oogartszen en met andere strekking.

Alleen ietwat gewijzigde redactie van de bedoelde overeenkomst zou ook de samenwerking van artszen onderling tot uitdrukking hebben gebracht.

Arnhem, October 1925.

GERARD BAKKER.